

Phố Mỹ Mùa Đông

Lần đầu tiên tôi "thăm" / cảnh phố Mỹ vắng tanh!

Vẫn đèn đỏ, đèn xanh...mà không ai đi bộ...vì lạnh và vì gió. Gió ơi trời gió ơi! Gió mang lạnh muôn nơi đổ về một thành phố? Lá vàng ngập con ngõ, tuyết vỡ tan thành hoa...

Đi gần hay đi xa, người ta lên xe...chạy! Tôi, trong dòng xe ấy, thừa thớt con đường dài! Không thấy người có hai / nép đầu nhau tâm sự. Vũ trường ở đầu phố, đèn vẫn chớp đỏ, xanh...Những giọt tuyết long lanh/ chớp theo đèn xanh, đỏ...

Gió, ôi chào là gió...chắc có bão không tên? Hay Sở Khí Thượng quên / không báo tin bão tới? (Mà nào ai mong đợi / một cơn bão nào đâu!).

*

Tôi ra phố không lâu. Trở về như ma đuổi. Trên người tôi là khối / áo quần, gió vẫn len / may mà tôi đã quen / với thời tiết...dễ sợ. Sống, ai cũng mắc nợ, món nợ mình không vay! Đã biết sao tới đây...thì thôi, đành mắc nợ!

Tôi viết vài ba chữ. Tôi có được bài thơ. Mai gửi người trong mơ cho ai tròn mắt mộng...biết tin tôi còn sống / và run cùng với tôi...

Em ơi tình xa xôi...

Em ơi nghĩa vời vợi...

Ai đi đều đã tới...tới chỗ gió bay trắng!

Bài thơ chiếm một trang, Tình quê nhiều vô tận...

Vàng trắng mà rắc phấn...phấn thông vàng nhớ thương!

Trần Vấn Lệ